3 Janezovo pričevanje

Tretja adventna nedelja

Janez 1,1-27

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela. Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je za voljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga. In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice. Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil. To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«, je priznal in ni tajil. Priznal je: »Jaz nisem Mesija.« »Kaj torej? Si mar Elija?« so ga vprašali. »Ne, tudi to nisem,« jim je rekel. »Ali si prerok?« »Ne,« je odgovoril. Rekli so torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?« Dejal je: »Jaz sem glas vpijajočega v puščavi: zravnajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaija.« Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok?« Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandalu.«

9. december 1871

Ta Evangelij govori o Janezu Krstniku, ki je moral kot Moj predhodnik in pridigar, pripraviti pot Meni in judovski narod obvestiti o Mojem prihodu in o Mojem poučevanju. Od tod njegovi odgovori odposlancem templja, od tod tudi njegova zagotovila, da on ni ne Kristus, ne Elija, ne prerok in da Mi ni vreden odpeti jermenček na obuvalu.

Janez se je v tej točki svojega poslanstva zelo dobro zavedal in poleg tega je bil med Judi edini vzgled ponižnosti in podrejenosti Moji volji.

Evangelist Janez je pričel svoj Evangelij z besedami: »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in beseda je bila Bog.« Glejte, ta prvi stavek Evangelija Mojega ljubljenca Janeza potrjuje, kakšen položaj je imel Janez med svojimi brati in pri Meni. Kar je hotel Janez Krstnik izraziti s svojim materialnim krščevanjem, je duhovno povedal Moj apostol s tem, ko je odkrito priznal, da je bila Beseda ali ideja Boga najprej izlita, kot duhovni krst nad njim, in da je med vsemi Mojimi apostoli prvi dojel in razumel globino Mojega duha. Bil je prvi, ki je razumel, da je z Besedo (kot

odrazu ideje, misli ali volje) bilo ustvarjeno vso vidno stvarstvo, da Beseda, razširjajoč življenje, ustvarja luč in prav to luč so v tistem času dojeli zelo redki. On, Moj ljubljeni, je bil ta, ki je naprej dojel s srcem to, kar samemu razumu ni razumljivo in daje življenje in svetlobo edino tistemu, ki poseduje to ljubezen, katero razširjam, vzdržujem in ohranjam po celotnem vesolju. On Me je ljubil v duhu, drugi apostoli pa so Me razumeli v resnici. Iz tega izhajajo njegove prve besede v Evangeliju, ki so pričale o Moji mogočnosti, Moji ljubezni, Mojemu stvarstvu, in kako Sem Sam kot Kristus nastopil telesno kot učitelj v Mojem Evangeliju, toda nisem bil prepoznan – temveč neznan.

K tem besedam, ki so pričevanje njegovega globokega razumevanja Mojega nauka in poslanstva, so priznanja njegovega imenskega brata Janeza Krstnika bistveno doprinesla, ker je bil poslan pred Menoj, da bi tlakoval pot in judovski narod pripravil za sprejem Mojega nauka.

Korak, kakršen je bil Moj, je moral biti pripravljen. Kakor se slepemu po ozdravitvi vida pokaže dnevna svetloba najprej v obliki somraka zato, ker svetlobe sonca še ne more prenesti, tako je bil tudi Janez Krstnik buditelj in obdelovalec src, da bi jih naredil sprejemljivejše za nekaj plemenitega. Zato je Janez klical: »Tisti, ki pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« S tem je mislil Besedo, katera je ustvarila ves vesoljni svet. Ta Beseda ali mogočna moč volje je tista, ki je čutila potrebo, da se obleče v človeško obliko in – nekoč kot snovna – prinaša sedaj duhovno luč in življenje osebno tistim, ki hodijo v temi.

Kajti Janezove besede: »V začetku je bila Beseda… in Beseda je bila Bog!« pomenijo toliko kot: V začetku je bil Bog, mogočni Stvarnik, ki razširja življenjsko luč preko širnih prostorov duhovnega vesolja, da obudi življenja. In sedaj je v Kristusu isti Bog, ki ponovno pošilja Svojo Besedo tja v širna duhovna prostranstva, da razširja svetlobo, ljubezen in življenje.

In kakor je jutranjica predhodnica sonca, tako je bil Janez predhodnik in pripravljalec poti Kristusu. Janez Krstnik je prepoznal svojega Gospoda, ko ga je prvikrat videl; kajti dan mu je bil notranji vid in je videl povezavo Kristusa z duhovnim svetom v obliki goloba (duhovna prispodoba nedolžnosti). Janez Me je krstil zunanje, medtem ko Sem njega krstil notranje.

Tudi njegovi učenci so kmalu spoznali, kdo je pravzaprav Gospod in kdo služabnik. Zaradi tega so sledili Meni in zapustili Janeza. In Natanaela, kateremu Sem razodel stvari, za katere je verjel, da jih pozna samo on, Sem pridobil zaradi tega razkritja. Takrat Sem spregovoril naslednje preroške besede: » Resnično, resnično, od zdaj naprej boste videli nebesa odprta in angele Boga, spuščajoče na glavo Sina

človekovega!«
Vse, kar se je v tistem času zgodilo na začetku Mojega poučevanja, Mojega duhovnega rojstva na zemlji, se bo sedaj ponovilo in se vsakodnevno ponavlja. Tudi sedaj obstajajo Janezi Krstniki in Janezi kot Moji ljubljenci in apostoli; samo, da sta način in oblika delovanja drugačna kot takrat.
V tistem času so pri judovskemu narodu nekaj veljali samo Mojzes in preroki. Šlo je za to, da jih ne bi ovrgli, ampak da bi njihove besede obvarovali pred omaloževanjem – da bi kovino očistili žlindre – in dokazali, da Jaz, Kristus, ne prinašam nič novega, temveč hočem samo duhovno razložiti in prenesti v življenje, kar je bilo razumljeno dobesedno.
V sedanjem času, na predvečer Mojega Drugega in Zadnjega Prihoda na to zemeljsko oblo, pa sta kulturna stopnja ljudi in njihovo življenje razuma čisto drugačna, kakor sta bila nekoč. Sedaj imam opravka z razglabljajočimi filozofi in knjižnimi črvi ali pa s strastnimi privrženci besede v dobesednem smislu, z ljudmi, katerim je to posvetno in prijetno življenje preveč pri srcu, da bi se podvrgli veri, katera namesto zadovoljstva in zabave zahteva od njih žrtvovanje in samozatajevanje.
Sedaj spet prihajam med vas ljudi kot Sem že nekoč. »In luč sveti v temo, toda tema jo ne dojame.«
Že dolgo časa donijo glasovi, ki pridigajo o potrebi kesanja in o raziskovanju posameznikove notranjosti oziroma duše. V različnih oblikah in govorih se prebuja uspavani človeški duh. Tudi danes Janezi pridigajo, kakor nekoč, predvsem gluhim ušesom. Celo tisti, ki so se postavili za Moje naslednike na tej zemlji, so gluhi in pogosto še bolj kot drugi, katerim hočejo vtisniti Moj nauk. Tudi sedaj, kakor nekdaj, voditelji izgubljajo privržence, ki iščejo svetlobo Besede – izraz njihovega Boga – ki iščejo, kar jim njihovi lastni voditelji ne morejo dati. Tako nastaja vsesplošno hrepenenje po svetlobi, po duhovnem življenju, ljubezni in srce ogrevajočem in pravem duhovnem nauku. Tako obstaja duhovno hrepenenje navkljub vsem preprekam tistih, ki so do sedaj bili obremenjeni samo z lastnim koristoljubjem. Vedno večja je težnja po svobodi mišljenja, po duhovni svobodi. In čeprav zdaj bistre glave vašega sveta z lučjo razuma ne vidijo duhovne bakle, ki gori nad njihovimi glavami, bodo vseeno kmalu izrinili polmrak znanstvenega življenja, in ti »otročiči« bodo jasno videli tisto, kar je do sedaj ostalo prikrito tistim, ki so mislili, da so odrasli.
Beseda, ki je v začetku ustvarila nebo in zemljo, kakor je to izrazil Mojzes, Beseda kot resnično življenje in svetloba, je to, kar spet priteka od zgoraj in vliva toploto in ljubezen v vaša srca. V začetku je bila Beseda, in ta Beseda Sem bil Jaz, in na koncu

bo ta Beseda še večno naprej zvenela in Bom večno neprestano razširjal svetlobo, življenje in ljubezen in vodil otroke, ki so Moji v duhu.

Beseda je nekoč meso postala in tisti, ki so živeli takrat, so videli Njeno veličastje, toda niso jo spoznali; in Beseda bo spet postala Meso in bo od živečih spoznana in dojeta v Njenem veličastju in od Njenega obilja bodo prejemali vso milost in usmiljenje.

Kakor je nekoč Janez krstil z vodo, tako se bo sedaj krstilo z duhom. Tokovi nebeških voda se bodo izlivali v srca ljudi, ter jih omehčali in prebudili mnoge izmed njih; mnogi pa bodo ostali tudi nedotaknjeni, ali pa se bodo skrili pred tem dežjem.

Srečen je, kdor ima sprejemljivo srce za to vodo od zgoraj, da je obrnjen navzgor, ne preprečuje vstopa tem pritokom nebeških blagoslovov! Nad vse tiste se bo od zgoraj izlila – kakor nekoč na Kristusa, ko se je Nanj spustil žarek Božje svetlobe v obliki goloba – Božja milostna luč in razširjala mir in spokoj v njihova srca in v celotno njihovo okolje.

Mnogi bodo Moji vneti služabniki in bodo razširjali in poučevali Moj nauk kot nekoč Janez Krstnik in Moj najljubši učenec Janez. Že se premika in kot lahkotni udarci valov ob obalo morja, ki so predhodniki velikih valov, je sedanje versko gibanje prvi pričetek še večjega, ki ga prinaša vrvež duhovnega življenja, ki je takšno kot je, vklenjeno med materijo in duhom, in si hoče poiskati izhod. Duhovnost ima namreč to lastnost, da se pusti tudi stisniti, vendar pri prevelikem pritisku popokajo njene vezi.

Tudi vi Moji otroci, ki ste poklicani, da z besedami in dejanji pričate, da ste vodniki na duhovni življenjski poti, boste pogosto vprašani: »Kdo ste vi? Kaj pravzaprav hočete?« Svet tudi vam ne bo takoj vse verjel kakor nekoč Janezu, toda bodite potolaženi! Trosite seme, dajajte radi tistim, ki vas prosijo za hrano, in ne skrbite, če pogosto raztreseno seme ne rodi sadu, kakršnega si želite! Tudi v gozdu ne rastejo vsa drevesa zravnano. Tam so pohabljena, zvita in slaba; toda zaradi tega je gozd s svojimi drevesi vendarle gozd, ki tisočem živim bitjem daje zaščito in hrano, in kjer so celo sprijene rastline in drevesa za nekaj koristna. Tako je tudi v duhovnem gozdu človeških duš!

Janez je mnogim pridigal zaman, kot pozneje tudi Jaz Sam. Kljub temu se Moje besede še vedno niso izgubile, temveč bodo večno obstajale – delno zato, ker sem jih izgovoril Jaz, delno pa zato, ker so Moje besede neizpodbitne resnice.

Stremite predvsem za tem, da boste očistili sebe, se osvobodili vsega, kar je od sveta oziroma posvetnosti, kakor je to naredil Janez! Tudi on ni služil nobenemu prijetnemu življenju mesa – minljivi obleki neminljivega večnega duha. Ne, z zmernim načinom življenja si je, po takratnih normah, pripravil telo za služenje duhu in svoji

duši.
In tako se morate tudi vi izogibati vsega odvečnega, kar pomehkuži vaše telo. Vaš pogled mora biti usmerjen tako, da bo krepil duha in dušo. Ne stremite po krstu z materialno, temveč duhovno vodo, ter postanite vredni, da boste s tem videli in doživljali vedno večje stvari in se z duhovnim vidom učili razumevati povezanost duhovnega sveta z materialnim svetom.
Vaše stremljenje mora biti usmerjeno k prerojenju v duhu. Potem vam ne bo več potrebno spraševati, kakor sta nekoč dva učenca Janeza Krstnika: »Rabi, kje prebivaš?«, kajti potem bo Moje prebivališče v vašem srcu. Tam nastanite Gospoda, ki je že od začetka Beseda, Svetloba, Ljubezen in Življenje in bo vse to podelil tistim, ki se bodo krstili z duhovno vodo, da postanejo Njegovi otroci. Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige